Najvyšší súd
Slovenskej republiky

ECLI:SK:NSSR:2022:7516203142.1

Sp. zn.:**7Cdo/124/2022**
IČS: **7516203142**

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu **PhDr. Františka Rigu**, bývajúceho v Moldave nad Bodvou, [redacted], zastúpeného JUDr. Rudolfom Bezákom, so sídlom Krmanova 14, Košice, proti žalovanému **Mestu Moldava nad Bodvou,** so sídlom Školská 2, Moldava nad Bodvou, IČO: 00 324 451, zastúpenému spoločnosťou ČOLLÁK & PARTNERI advokátska kancelária s.r.o., so sídlom ul. Floriánska 19, Košice, IČO: 45 946 868, **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu mzdy**, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 16Cpr/2/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 13. mája 2021 č. k. 2CoPr/5/2020-345, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **odmieta**.

Žalobca **má** nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. októbra 2019 č. k. 16Cpr/2/2016-273 výrokom I. určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu ako zamestnanca, založeného vymenovaním z 29.8.1991 so vznikom pracovnoprávneho vzťahu 1.11.1991, výpoveďou žalovaného ako zamestnávateľa zo 4.9.2015 je neplatné a pracovný pomer žalobcu trvá, výrokom II. vylúčil nárok žalobcu na náhradu mzdy na samostatné konanie, výrokom III. konanie v časti o náhradu nemajetkovej ujmy zastavil,

výrokom IV. zamietol vzájomný návrh žalovaného, výrokom V. nepriznal žalobcovi v rozsahu zastavenia konania nárok na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznal a výrokom VI. v prevyšujúcej časti, okrem nároku vylúčeného na samostatné konanie, žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania.

1.1 V odôvodnení poukázal na to, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel pracovný pomer pracovnou zmluvou z 1.11.1991 na druh práce náčelník Mestskej polície v Moldave nad Bodvou. Dňa 9.9.2015 mu zamestnávateľ doručil písomnú výpoveď z 4.9.2015 podľa § 63 ods. 1 písm. a/ bod 1 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) odôvodnenú zrušením časti zamestnávateľa, v zmysle ktorej mu mal pracovný pomer skončiť uplynutím výpovednej doby. Podľa žalobcu výpoveď bola založená na nepodloženej domnienke neexistencie Mestskej polície v Moldave nad Bodvou (ďalej len „MsP“). Do funkcie náčelníka MsP ho menovalo Mestské zastupiteľstvo v Moldave nad Bodvou (ďalej len „MsZ“), ktoré ako jediné má právomoc ho odvolať, čo sa nestalo.

1.2 Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania ustálil, že uznesením č. 8/91-MZ z 29.8.1991 MsZ na svojom 8. zasadnutí schválilo výsledky konkurzného konania na funkciu náčelníka MsP a za jej náčelníka schválilo žalobcu. Štatút MsP s doplnkami bol schválený na 9. zasadnutí MsZ uznesením č. 9/91-MZ. Dňa 1.11.1991 žalobca a Mestský úrad v Moldave nad Bodvou ako organizácia v zastúpení primátorom uzavreli na dobu neurčitú pracovnú zmluvu, v ktorej bolo dojednané, že žalobca nastúpi do práce 1.11.1991 ako náčelník MsP. Vtedajší primátor žalovaného menovacím dekrétom z 1.11.1991 menoval žalobcu týmto dňom do funkcie náčelníka MsP. Primátor žalovaného opatrením č. 6 z 13.7.2015 označeným ako rozhodnutie primátora mesta rozhodol o.i., že odo dňa vydania rozhodnutia sa až do odvolania pozastavuje činnosť MsP. Súd prvej inštancie poukázal na to, že rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/146/2015-49 zo 14.04.2016 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/53/2016 z 12.7.2018, bolo predmetné rozhodnutie primátora zrušené s odôvodnením.

1.3 Listom z 4.09.2015 žalovaný dal žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. a/ bodu 1 ZP z dôvodu zrušenia časti zamestnávateľa. Výpoveď odôvodnil tým, že pracovný pomer žalobcu ako zamestnanca bol založený pracovnou zmluvou z 1.11.1991 na druh práce náčelník MsP. Dňa 13.7.2015 bolo žalovanému doručené upozornenie prokurátora Okresnej prokuratúry Košice - okolie z 07.07.2015, ktoré konštatovalo porušenie § 2 ods. 2 zák. č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii, lebo žalovaný nemá zriadenú mestskú políciu VZN.

1.4 Súd prvej inštancie ustálil, že výpovedný dôvod nebol daný. MsP bola zákonne zriadená uznesením MsZ najneskôr 10.10.1991 a MsZ zrušená nebola. Pokiaľ bol zrušený jej štatút, nebola tým zrušená MsP, len jej organizačný poriadok a pokiaľ MsZ rozhodlo VZN o zriadení MsP, išlo o jeho duplicitné rozhodnutie o zriadení poriadkového útvaru mesta. Navyše osobitný predpis, ktorým je zákon č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v § 2 ods. 3 ustanovuje ako predpoklad na ukončenie výkonu funkcie náčelníka mestskej polície jeho odvolanie MsZ, čo u žalobcu splnené nebolo. Súd preto žalobe vyhovel a určil neplatnosť výpovede a trvanie pracovného pomeru žalobcu.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 13. mája 2021 č. k. 2CoPr/5/2020-345 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., IV., V. a VI. potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

2.1 K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie rozhodol nad rámec petitu uplatneného žalobou, keď vyslovil, že pracovný pomer trvá odkázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/81/2010 a sp. zn. 4Cdo/42/1995. Bolo nesporné, že žalobca sa v rámci žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru domáhal zároveň náhrady mzdy, doručením žaloby tak žalovanému bolo oznámené, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Pokiaľ súd priamo vo výroku svojho rozsudku rozhodol aj o trvaní pracovného pomeru, s poukazom na obsah žaloby odvolací súd konštatoval, že žalobcom uplatnená žaloba v sebe subsumovala aj určenie ďalšieho trvania pracovného pomeru.

2.2 Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/53/2016 z 12.7.2018 bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/146/2015-49 z 14.4.2016 tak, že rozhodnutie primátora mesta Moldava nad Bodvou č. 6 z 13.7.2015 zrušil a konanie zastavil. Práve toto zrušené rozhodnutie predchádzalo a viedlo ku skončeniu pracovného pomeru so žalobcom, lebo ním primátor okrem iného pozastavil činnosť MsP. Najvyšší súd SR uviedol, že uznesením MsZ z 20.6.2013, ktorým bolo prijaté uznesenie 2013/230, ktorým sa zrušilo VZN č. 2 a Štatút mestskej polície, nebola MsP zrušená spôsobom upraveným v § 2 ods. 2 z. č. 564/1991 Zb. Nesporným bolo, že MsP bola zriadená najneskôr odo dňa 10.10.1991 a prijatím VZN č. 91 z 28.10.2015 o zriadení MsP zosúladilo faktický stav s platnou právnou úpravou, t.j. zákonom č. 564/1991 Zb. Vychádzajúc zo záverov NS SR vyplýva, že dôvody, ktoré žalovaný uviedol vo výpovedi z 4.9.2015 neboli preukázané, t.j. MsP vznikla najneskôr od 10.10.1991, funguje nepretržite a zrušená nikdy nebola. Neobstojí a nie je daný uplatnený výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. a/ ZP, ktorým je zrušenie časti zamestnávateľa.

2.3 MsP vznikla najneskôr 10.10.1991, od tohto času riadne fungovala, nikdy zrušená nebola, so žalobcom žalovaný uzavrel riadnu pracovnú zmluvu na dobu neurčitú s dojednaným druhom práce náčelník mestskej polície, v tejto pozícii pôsobil až do dania výpovede v roku 2015. Niet dôvodu v súčasnosti spochybňovať uzavretie tejto pracovnej zmluvy, keď samotný žalovaný ju nemal za neplatnú ani v čase dania výpovede a považoval pracovnú zmluvu so žalobcom za riadne a platne uzavretú, lebo práve z nej mu dal výpoveď. Počas rokov 1991 až 2015 zamestnávateľ nikdy nespochybnil riadne uzavretie ani platnosť pracovnej zmluvy. Vzhľadom na to, že pracovnú zmluvu koncipoval žalovaný, celý proces výberu náčelníka MsP, jeho schvaľovanie, menovanie bol v réžii žalovaného a žalobca ho nemohol ovplyvniť, mal odvolací súd za to, že ak by aj postup žalovaného viedol k neplatnosti vymenovania do funkcie náčelníka MsP a k neplatnosti pracovnej zmluvy, táto skutočnosť by nemohla byť vyhodnotená v neprospech zamestnanca, ktorý ju nevyvolal ani nespôsobil a vyše 20 rokov vykonával túto prácu na základe pracovnej zmluvy.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

3.1. K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP namietol, že z rozsudku odvolacieho súdu nie je zrejmé, prečo pracovný pomer žalobcu ako zamestnanca „založil“ vymenovaním z 29.8.1991 so vznikom pracovnoprávneho vzťahu k 1.11.1991. Rovnako nie je zrejmé, prečo súdy ustálili založenie pracovného pomeru vymenovaním z 29.8.1991 s odkazom na výpis z uznesenia z 17.9.1991, hoci mali zo Štátneho archívu SR zápisnicu z 8. zasadania MsZ konaného 29.8.1991 a samotné uznesenie podpísané primátorom mesta, v ktorom sa o vymenovaní náčelníka polície nepojednávalo. Odvolací súd sa nevysporiadal s námietkou, že aj za existencie vyhodnotenia výpovede ako neplatného právneho úkonu, pracovný pomer skončil fikciou ukončenia pracovného pomeru, nakoľko sa zamestnávateľ v lehote dvoch mesiacov nedozvedel, že žalobca rozviazanie pracovného pomeru napadol žalobou. Odvolací súd sa nezaoberal s odvolacími námietkami, ktoré sa týkali neplatnosti vzniku pracovného pomeru žalobcu a absolútnou neplatnosťou pracovnej zmluvy. Dovolateľ ďalej namietol nesprávne právne posúdenie platnosti vzniku pracovného pomeru ako aj postup súdov pri hodnotení dôkazov. Nedostatočné odôvodnenie rozsudkov súdov dovolateľ odôvodnil aj tým, že sa súdy nevysporiadali s jeho podstatnými námietkami, a to, že všeobecný súd nie je kompetentný posudzovať zákonnosť rozhodnutí mestského zastupiteľstva obce.

3.2 K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľ vymedzil právnu

otázku *„či ak je pracovný pomer založený neplatne, končí tento faktický pracovný pomer faktickým neprideľovaním práce bez potreby právneho úkonu k jeho skončeniu, ktorý je uvedený v Zákonníku práce.“* Dovolateľ touto otázkou smeroval k ustáleniu, či má zamestnávateľ povinnosť neplatne založený pracovný pomer „ukončiť“ právnym úkonom, napr. výpoveďou podľa § 63 ZP, alebo stačí, aby zamestnancovi prácu prestal prideľovať a zamestnanec sa do práce ani nedostaví a nedomáha sa prideľovania práce. Ak by sa aj dovolací súd stotožnil s právnym posúdením odvolacieho súdu, že výpoveď zo dňa 4.9.2015 je neplatná a pracovný pomer nebol fiktívny, ale uzatvorený platne dovolateľ vyvodil ďalšiu právnu otázku *„či ak zamestnávateľ skončil pracovný pomer neplatne a v rámci dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 ZP zamestnávateľ neobdrží oznámenie zamestnanca o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní a v rovnakej lehote mu nebola doručená ani žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, nezaniká pracovný pomer uplynutím výpovednej lehoty postupom podľa ustanovenia § 79 ods. 4 ZP.“* Dovolateľ zároveň k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vymedzil ďalšiu otázku, a to *„otázku vplyvu právneho prostriedku dozoru prokuratúry na posudzovanie právnej súladnosti a významu výpovede zamestnávateľa ktorým je obec, ktorej bolo upozornenie prokuratúry smerované.“* Namietal, že judikatúra dovolacieho súdu, od ktorej sa napádané rozhodnutie odklonilo, je judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá konštatuje povinnosť konajúcich súdov vyhodnocovať právne úkony v celkovom ich kontexte vzhľadom na skutkovú situáciu právnej entity, ktorá právny úkon vykonáva, a rovnako od judikatúry, ktorá zohľadňuje zrušovanie zamestnávateľa ako celku alebo jeho časti pri výpovednom dôvode v zmysle Zákonníka práce.

3.3 Dovolateľ tiež predostrel, že stav existencie MsZ trval až do roku 2013, kedy ku dňu 20.6.2013 s účinnosťou k 6.7.2013 na 23. zasadnutí MsZ došlo k zrušeniu VZN č.2 , ktorým bola MsP zriadená. Ak platí uvedené, nemôže platiť, že MsP od roku 1991 existovala bez prerušenia, pretože takýto záver je v rozpore s v konaní preukázanými skutočnosťami, predovšetkým s upozornením Prokuratúry SR, ktoré bolo dovolateľovi adresované. Dovolateľ mal za to, že v konaní bolo preukázané zrušenie MsP v roku 2013.

3.4 Zdôraznil, že dovolacia argumentácia spočíva na skutočnosti, že rozviazanie pracovného pomeru so žalobcom bolo následkom upozornenia prokuratúry SR. Následkom je, že pri rozväzovaní pracovného pomeru so žalobcom, dovolateľ postupoval v zmysle záverov upozornenia prokuratúry SR, pričom takéto konanie nezáviselo od jeho úvahy, ale mal zákonnú povinnosť takto konať. Možno preto bezpochyby skutkovo konštatovať, že dovolateľ preto

musel konať, nakoľko upozornenie prokuratúry hovorilo o právnej neexistencii MsP, a na túto skutočnosť upozorňovalo, pričom toto upozornenie má povahu právneho prostriedku dozoru Prokuratúry SR ako štátneho orgánu nad dodržiavaním zákonnosti orgánmi verejnej správy. Dovolateľ nemohol ponechať konanie „mestských policajtov“ bez akejkoľvek zmeny, pričom zák. č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov stanovuje explicitnú povinnosť orgánu verejnej správy upozornenie bezodkladne vybaviť.

3.5 Podľa dovolateľa nemožno opomenúť, že hoci sa súvisiacim Rozhodnutím primátora č. 6 zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v správnom súdnictve, avšak toto súdne rozhodnutie sa zaoberalo zákonnosťou rozhodnutia primátora mesta Moldava nad Bodvou, ktorý realizoval úkony ako štatutárny orgán mesta a nezaoberal sa zákonnosťou zriadenia a zrušenia MsP.

3.6 Dovolateľ navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odložiť právoplatnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dôvodiac zabezpečím neexistencie povinnosti dovolateľa vyplatiť náhradu mzdy počas súdneho konania. Dovolateľ poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vytvorilo stav, keď do pozície náčelníka bol vymenovaný MsZ iný náčelník, a teda rešpektovaním súdneho rozhodnutia by došlo k zásahu do jeho práv a právom chránených záujmov.

4. Žalobca vo vyjadrení navrhol dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť a žiadal priznať trovy dovolacieho konania a zároveň navrhol nevyhovieť návrhu na odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

4.1 Žalobca poukázal na to, že v konaní bol preukázaný platný vznik jeho pracovného pomeru menovaním. Platnosť vzniku pracovného pomeru nebola medzi sporovými stranami sporná ani v čase, kedy dovolateľ dal žalobcovi neplatnú výpoveď. K vzniku mestskej polície žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/53/2016 zo dňa 12.7.2018. K prvej právnej otázke vymedzenej dovolateľom žalobca poukázal na to, že táto nebola súdmi nižších inštancií riešená, keď tieto posúdili pracovný pomer žalobcu ako platný, nie ako faktický. K druhej otázke uviedol, že táto rovnako nebola v konaní pred súdmi nižších inštancií riešená. Žalobca zároveň poukázal na to, že je nutné odmietnuť dovolateľom naznačený právny názor, aby právne prostriedky dozoru prokuratúry a spôsob, akým na nich zamestnávateľ zareaguje, mali vplyv na posúdenie platnosti výpovede danej zamestnávateľom.

5. Dovolateľ vo vyjadrení nesúhlasil s vyjadrením žalobcu.

6. Žalobca vo svojom vyjadrení poukázal na to, že predmetom sporu bolo určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, avšak jedinú zásadnú spornú otázku kreoval dovolateľ, keď po 20 rokoch trvania pracovného pomeru tvrdil, že pracovný pomer bol faktický.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“, i „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

9. Dovolanie aj za účinnosti Civilného sporového poriadku treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 7Cdo/92/2012).

10. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť

dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 172/03).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

12. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

13. Dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu a nedostatky v procese dokazovania.

14. Dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: *„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“* Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné. Obsah spisu nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska, ktorá predstavuje výnimku z prvej vety a týka sa výlučne ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry ESĽP. Dovolací súd

nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad, ktorým by došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces.

15. K námietkam dovolateľa vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku dovolací súd poukazuje na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd v bodoch 26 a 27 odôvodnenia poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/53/2016 z 12.7.2018, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že MsP vznikla najneskôr od 10.10.1991, funguje nepretržite a zrušená nikdy nebola, na základe čoho odvolací súd dospel k záveru, že nebol naplnený výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. a/ ZP. K neplatnosti pracovnej zmluvy odvolací súd v bode 28 odôvodnenia rozsudku poukázal na to, že MsP vznikla najneskôr 10.10.1991, od tohto času riadne fungovala, nikdy zrušená nebola, so žalobcom žalovaný uzavrel riadnu pracovnú zmluvu na dobu neurčitú s dojednaným druhom práce náčelník MsP, v tejto pozícii pôsobil až do dania výpovede. Niet dôvodu v súčasnosti spochybňovať uzavretie tejto pracovnej zmluvy, keď sám dovolateľ ju nemal za neplatnú ani v čase dania výpovede a považoval pracovnú zmluvu so žalobcom za riadne a platne uzavretú, lebo práve z nej mu dal výpoveď. Počas rokov 1991 až 2015 dovolateľ nespochybnil riadne uzavretie ani platnosť pracovnej zmluvy. K uvedenému súd prvej inštancie v bode 29 odôvodnenia rozsudku uviedol, že pokiaľ MsZ na svojom 8. zasadnutí dňa 29.8.1991 prijalo uznesenie č. 8/91-MZ, ktorým vo výroku B/5 schválilo výsledky konkurzného konania na funkciu náčelníka mestskej polície a v zmysle výpisu výroku B/5 z predmetného uznesenia vyhotoveného 17.09.1991 schválilo za náčelníka žalobcu, uvedený právny úkon je potrebné posudzovať podľa jeho obsahu. Pracovný pomer žalobcu bol teda založený vymenovaním 29.8.1991, pričom pracovnoprávny vzťah žalobcovi vznikol 1.11.1991, tak ako je uvedené v pracovnej zmluve z 1.11.1991, ktorá však nie je listinou, ktorá by zakladala pracovný pomer žalobcu. Dovolací súd k uvedenému dopĺňa, že z obsahu spisu zistil, že súčasťou spisu je fotokópia Výpisu uznesenia č. 9/91-MZ z 8. zasadnutia MsZ zo dňa 29.9.1991, z ktorej vyplýva, že MsZ schválilo za náčelníka MsP žalobcu. Predmetný výpis je opatrený pečiatkou MV SR a potvrdením, že kópia je úplnou reprodukciou archívneho dokumentu uloženého vo fonde: Mestský úrad v Moldave nad Bodvou, MZ z 29.8.1991. Súdy sa teda v zmysle uvedeného riadne vysporiadali s platnosťou pracovnej zmluvy.

16. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov je zrejmé, z akých právnych úvah vychádzali. Súdy nižších inštancií náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP. V preskúmavanej veci z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na § 387 ods. 2 CSP, ktorý umožňuje použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdí.

17. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

18. K námietkam vo vzťahu k dokazovaniu dovolací súd uvádza, že podľa judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Dovolateľ v dovolaní neuviedol nevykonanie takého dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, nakoľko iba takúto skutočnosť možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09).

19. Dovolací súd zároveň poukazuje na to, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je ani nesúhlas s právnym posúdením veci (R 24/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

20. V zmysle uvedeného nebolo dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP prípustné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP

21. Podľa názoru dovolateľa je dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď za nesprávne vyriešené právne otázky považoval otázky *„či ak je pracovný pomer založený*

neplatne, končí tento faktický pracovný pomer faktickým nepridelľovaním práce bez potreby právneho úkonu k jeho skončeniu, ktorý je uvedený v Zákonníku práce,“ ďalej *„či ak zamestnávateľ skončil pracovný pomer neplatne a v rámci dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 ZP zamestnávateľ neobdrží oznámenie zamestnanca o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní a v rovnakej lehote mu nebola doručená ani žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, nezaniká pracovný pomer uplynutím výpovednej lehoty postupom podľa ustanovenia § 79 ods. 4 ZP,“ a „otázku vplyvu právneho prostriedku dozoru prokuratúry (napr. upozornenia) na posudzovanie právnej súladnosti a významu výpovede zamestnávateľa ktorým je obec, ktorej bolo upozornenie prokuratúry smerované.“* Dovolateľ ďalej poukázal na to, že judikatúra dovolacieho súdu, od ktorej sa napádané rozhodnutie odklonilo, je judikatúra najvyššieho súdu, ktorá konštatuje povinnosť súdov vyhodnocovať právne úkony v celkovom ich kontexte vzhľadom na skutkovú situáciu právnej entity, ktorá právny úkon vykonáva, a rovnako od judikatúry, ktorá zohľadňuje zrušovanie zamestnávateľa ako celku alebo jeho časti pri výpovednom dôvode v zmysle Zákonníka práce.

22. Vo vzťahu k prvej a tretej dovolateľom položenej právnej otázke dovolací súd uvádza, že nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil. Prvá otázka položená dovolateľom nie je otázkou relevantnou, keďže súdy nižších inštancií dospeli k záveru o platne uzatvorenom pracovnom pomere žalobcu. Tretia otázka položená dovolateľom rovnako tak nie je otázkou relevantnou, keďže uvedené nebolo odvolacím súdom riešené.

23. Dovolací súd k druhej položenej otázke uvádza, že kruciálny dôvod, pre ktorý bolo vyhovené žalobe nespočíval v riešení otázky nedoručenia oznámenia zamestnanca o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní, ale otázka splnenia zákonných podmienok výpovede danej žalobcovi. Je síce pravdou, že odvolací súd sa v bode 25 odôvodnenia rozsudku zaoberal aj nedoručením predmetného oznámenia dovolateľovi, ale dôvodom pre ktorý bolo vyhovené žalobe bolo ustálenie súdmi, že výpovedný dôvod nebol daný. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním

napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (3Cdo/214/2018).

24. Vzhľadom na to, že dovolateľ v dovolaní nevymedzila právnu otázku, na ktorej založil svoje rozhodnutie odvolací súd, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v tejto časti nie je procesne prípustné.

25. Dovolací súd tiež uvádza, že pokiaľ dovolateľ v dovolaní polemizoval s právnymi závermi odvolacieho súdu, spochybňoval jeho správnosť a kritizoval prístup súdu k právnemu posudzovaniu veci, tak polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že v skutočnosti nesúhlasil s úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. V tomto prípade namietal nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdmi; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP.

26. Najvyšší súd v zmysle uvedeného odmietol dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti namietanej procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP), a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

27. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

28. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020).

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. septembra 2022

JUDr. Peter B r ň á k , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Jana Lukačovičová